

ιδιότης μου. Παύσατε τὰ δάκρυά σας, δεσποσύνη, και σὰς ὀρκίζομαι εἰς πᾶν ὅτι ἔχω ἱερὸν, ὅτι οὔτε ἡ μήτηρ μου, οὔτε ἐγὼ δὲν θέλομεν σὰς ἐγκαταλείψει ποτε.

— **Θυμιάτια!** λαμπρά σκέψις! διέκοψεν αὐτὸν ἡ βερεία καὶ καλοκάγαθος φωνὴ τοῦ ἐπισκόπου, ὅστις πληγιάτα; ἑλαφρῶς καὶ ἀθουρώως παρὰ τὸν Πατριῶτα καὶ τὴν Μαρίαν εἶχεν ἀκούσει τὴν συνομιλίαν των. Λαμπρά σκέψις τῇ ἀληθείᾳ! Ἐὖγε, κύριε Πατριῶτα, εἶσαι εὐγενὴς νέος, καὶ οὐ Μαρία, μὲ ὅλας τὰς μωρὰς καὶ ἀδίκους ὑπονοίας τῆς ἀδελφῆς μου. εἰσελθε εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐγὼ θέλω τὴν ὑποχωρῶσαι ἢ ἀγνωρίσῃ τὴν πλάνην της.

Ἡ Μαρία ἐφροκίταεν ἀκούσασα τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἐπισκόπου, καὶ ἐπλησίασε μηχανικῶς πρὸς τὸν ἔμπορον.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξηκο εὐθυσεν ὁ ἐπίσκοπος, ὅτι μὲ τὴν ἀδελφὴν μου ζῆ τις βίον ἀφόρητον, καὶ ὅτι τὰ σημεριὰ συμβάντα δὲν θέλουσιν τὴν καταστήσει καλύτεραν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, ἐάν καταρύγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Πατριῶτα, ἡ ἀδελφὴ μου θέλει θριαμβῶσαι, καὶ ματαίως θὰ ἐπικαλοῦμαι τότε τὴν ἀλήθειαν. ἢ διαβολὴ θέλει ἐξικλοῦσθαι βωδῶσα καὶ ζητοῦσα λόγον διατὶ κατέρυγας εἰς ἐκεῖνον τὸν ὅποιον σοῦ ἴποδίδου ὡς ἐραστὴν. Ὅχι, πρέπει νὰ εὐωμεν κἀνὲν ἄλλο μῆσον καταλληλότερον πρὸς ἀπορυγὴν ὄλων τούτων.

— Τὸ μέσον εἶναι ἀπλούτατον, Πανιερώτατε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Τί εὐχὴ! ἀνέραξεν ἐκπληκτος ὁ ἐπίσκοπος, τὸ ἤρως τόσον εὐκολα; Ὅποια ζήτησι καὶ ἀφοσίωσις! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀγαθὸς ἱερεὺς· ἐάν ἕως τὸρα ὁ ἔρωσ δὲν εἶχε μέρος εἰς τὸ δράμα, τόρα ὁμως λαμβάνει σημερικὸν. Καὶ ποῖον εἶν' αὐτὸ τὸ μέσον, τέκνον μου;

— Νὰ δηγήσῃτε, Πανιερώτατε, τὴν δεσποσύνην Μαρίαν εἰς τὴν θείαν μου Αἰκατερίνην Μαργερίνην, τὴν ἀδελφὴν τῆς μητρὸς μου, ἣτις ἔχει ἔμπορικὸν κατάστημα ὑρασμάτων λιπῶν, κείμενον εἰς τὴν ἀγορὰν, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν ὁ Χρυσοῦς Μαργαρίτης· θέλετε τῇ εἰπε, ὅτι ἐπιθυμοῦμε νὰ δώσῃτε εἰς τὴν δεσποσύνην τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐμπορίας, καὶ ὅτι διὰ τοῦτο θέλετε νὰ τὴν θέσετε παρ' αὐτῆ ὡς μαθήτριαν. Ἡ σύστασις σας, Πανιερώτατε, θέλει ὑπερικήσει πᾶσαν δυσκολίαν, διότι ἡ θεία μου Μαργερίνη ἤθελε παραδεχθῆ καὶ θυσίαν μεγαλητέραν χάριν μιᾶς πρωτοπικῆς ἐπισκέψιως τῆς Πανιερωτήτος σας.

— Τί λέγετε περὶ αὐτοῦ τοῦ σχεδίου, φιλαίτη Μαρία; ἠρώτησεν ὁ ἐπίσκοπος.

— Ὡ! τὸ παραδέχομαι μετ' εὐγνωμοσύνης.

— Καλὰ! πολὺ καλὰ! ἀνεβόησεν ὁ ἱερεὺς. Τὸ ἐν ὑπαίθρῳ συνέδριον διαλύεται! Σπῆγγισε τὰ δάκρυά σου, Μαρία, καὶ λάβε τὸν βραχίονά μου. Σὺ δὲ, τέκνον μου, ἐπάνελθε εἰς τὸ κατάστημά σου, καὶ σιωπῇ ἐφ' ὅσων διέτρεξαν. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ θὰ μείνει μεταξὺ τῶν τεσσάρων ἡμῶν, δηλαδὴ, τῆς ἀδελφῆς μου, ἡ ὁποία δὲν ἐξέρχεται ποτε τῆς οἰκίας, ἐμοῦ, ὅστις δὲν θὰ τὸ εἶπω κἀνινδῶς, καὶ ἡμῶν τῶν δύο, τοὺς ὁποίους διατάττω νὰ μὴ ἀνοιγῆτε τὸ στόμα σας ἐπὶ τούτου, οὔτε ἐνώπιον τῆς θείας σου, ἀκούσις Ἰωάννη, οὔτε ἐνώπιον τῆς μητρὸς σου, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον ἐνώπιον τῆς

ὠραίας ἀδελφῆς σου. Χάρις τῷ Θεῷ δὲν ἀπέραξε κἀνεὶς ἔμπροσθεν τοῦ παλατιοῦ διαρκούσης τῆς συσκευῆς μας, καὶ διὰ τοῦτο σὰς ἐκράτουν κεχυμένους ὅπισθεν τῆς ἐτήλης. Ὑγιαίνει, κύρ Πατριῶτα.

Ὁ μὲν ἔμπορος ἀπεχαιρίτησε τὸν ἐπίσκοπον ἐδαιριαίως, ἡ δὲ Μαρία καὶ ὁ προστάτης αὐτῆς διευθύθησαν πρὸς τὸ ὑρασματοπωλεῖον τῆς Μαργερίνης.

Ἡ Κυρὰ Μαργερίνη ἐνηττολεῖτο εἰς κώλησιν ἐμπορευμάτων μετα πινῶν ἀγοραστῶν, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ ἐπίσκοπος εἰς τὸ κατάστημα. Ἀμα ἰδόντες αὐτὸν, οἱ παρευρισκόμενοι ἐγρονυπήσαν ἄπαντες, ὁ δὲ ἐπίσκοπος τοῖς ἔδωκε τὴν εὐλογίαν. Περιστὸν νὰ εἴπωμεν περὶ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τῆς χαρᾶς ἣ ἠρθάνθη ἢ ἔμπορος, τιμηθεῖτα διὰ τῆς ἐπισκέψιως τοιοῦτου προσώπου.

— Χαίρω διότι σὲ βλέπω ὑγιαίνουσαν, ἀγαπητὴ Μαργερίνη, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος μεγαλοφῶνως καὶ οὕτως ὥστε ν' ἀκουσθῆ παρὰ τῶν πλουσίων πολιτῶν εἴτινες ἐπλήρουν τὸ κατάστημα· διότι ἤξευρε πόσον ἡ δημοτικότης αὐτῆ ἤβλεπεν ὑποχωρῶσαι τὴν ἔμπορον ἔρχομαι νὰ σοῦ ζητήσω μίαν χάριν. Τὴν νέαν αὐτὴν ἀγαπῶ ὡς ἴδιαν μου θυγατέρα· τρελαίνεται διὰ τὸ ἔμπόριον τοῦ εἰδους σας, καὶ ἐσκέφθη, ὅτι κἀνεὶς παρὰ τὴν κυρὰ Μαργερίνην, δὲν ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καλύτερος διδάσκαλος διὰ τὴν μαθήτριάν μου. Σοὶ τὴν ἔφερα λοιπὸν, καὶ παραδέχομαι οἰκονομικῶς συμφωνίαν προτείνης· πρὸς τοῦτοι; θὰ ἔρχομαι συχνὰ νὰ ἐπισκεπτόμαι τὴν ἐπιτροπευομένην μου. Καὶ εὐλογήσας ἐκ νέου τὴν ἐνώπιόν του γονυκλιτῆ θυγήτριαν, ἀπεχαιρίτησε τὴν κυρὰν Μαργερίνην, ἠπάσθη ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν Μαρίαν καὶ ἀπεσύθη, ἀφήσας τὴν ἔμπορον παρὰ τὸν ἐκ χαρᾶς καὶ γόμφου αὐτῆ δὲ, ὑπηρετήσασα ἐν βίᾳ τοῦς θυμένας της, ἐπλησίασε πρὸς τὴν μαθήτριάν της καὶ τῇ ἐξήτησεν τὴν ἀδειαν νὰ τὴν ἀσπαθῆ, Χάρις εἰς τοῦς φιλοφρονητικῶς αὐτῆς τρόπους, ἡ κυρὰ Μαργερίνη δὲν ἐβράδυνε νὰ προσκτίσῃ τὴν φιλίαν τῆς κόρης, τῆς τοσοῦτον σκληραγωγηθείσης παρὰ τῆς σκληροκαρδίου ἀδελφῆς τοῦ ἐπισκόπου.

Μετὰ τὰ καλοκάγαθα ταῦτα προσιμία, εἰτήγησε καὶ ἐνώπιον τὴν Μαρίαν ἐντὸς θεατρικοῦ θαλαμίσκου, τοῦ ὠραιότερου τῶν τῆς οἰκίας, καὶ ἀκολούθως ἐπελήφθη τῆς ἐνδυμασίας τῆς μαθήτριας της· διότι ἡ διηθισμένη ἐσθῆς τῆς νεάνιδος δὲν ἤρμοζε πλέον εἰς τὸ νέον αὐτῆς ἐπάγγελμα. Ἐπελήφθησαν λοιπὸν ἀμφότεραι τοῦ ἔργου, καὶ περὶ δεξιῶν ὄψαν εἶχον ἐτοιμὴν ἐσθῆτα τοιαύτην οἷαν ἐφόρουν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ἰδιώτιδες τῆς πόλεως Soissons. Τὴν ἑπαύριον πάντες ἐν τῇ πόλει ἰγνώσκον, ὅτι ἡ αὐτοῦ Πανιερωτῆς ὁ ἐπίσκοπος εἶχε τοποθετήσῃ τὴν ἐπιτροπευομένην του ὡς μαθήτριαν παρὰ τῇ Μαργερίνη, καὶ ὅλοι ἐβρόνουν τὴν ἔμπορον, μάλιστα δὲ ὅταν εἶδον τὸν ἐπίσκοπον ἐλθόντα νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ αὐτὴ τὴν εὐδαίμονα γυναίκα, νὰ καθῆται μετ' οἰκειότητα εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ καταστήματος δωμάτιον, καὶ νὰ καταδεχθῆ ποτήριον ἐξαισίου ἐλιξηρίου ἐκ βιβωσίων, οὕτως ἡ κυρὰ Μαργερίνη, ὡς ὁ ἐπίσκοπος εὐηρεστήθη νὰ τὸ δημολογήσῃ, ἐγίνωσκε τὴν κατασκευὴν παρὰ πᾶσαν ἄλλαν οἰκοκυρὰν ὑπάρχσαν, ὑπάρχουσαν, ἢ μέλλουσαν νὰ ὑπάρξῃ.

(Ἀκολουθεῖ)